

הארת האמונה

לע"נ הרב מאיר שמואל ב"ר הכהן כץ זצ"ל

"חלמתי על הקב"ה", בישר חסיד נרגש לרבו בעת שנכנס אליו ביחידות. בטוח היה שרבו יתפעל ממדרגתו הגבוהה, בה גם החלומות רוחניים כל כך...

הרבי חייך בשלווה: "אין כל פלא בכך. מחשבותיך נתונות כל היום לקב"ה, ואין אדם חולם בלילה אלא מהרהורי לבו ביום".

אבל החסיד הסביר בלהט: "אני קם בבוקר השכם, ממחר למקווה ומשם לתפילה, לאחר מכן פת שחרית, יוצא ללמוד שיעור בבית המדרש ופונה לעסקי, שב לבית המדרש לתפילות מנחה וערבית עם שיעור תורה, מגיע לביתי לרעייתי וילדי, מסדר את שלא הספקתי במהלך היום, והולך לישון בכדי לאגור כוחות ליום הבא. אמור לי, רבי, מתי יש לי זמן בכל הלול"ז הזה לחשוב על הקב"ה?"...

לפעמים ישנה הרגשה, גם אצל אברכים ובני עליה, שעוברים ליד החיים בלי לגעת בהם ולהיכנס אל תוכם, לומדים המון, מתפללים בכל יום, עושים חסד והמון מצוות, אך ההרגשה שהעיקר חסר מן הספר

החיים העמוסים ומלאי הטרדות, גידול ילדים, פרנסה, ואפילו הרוחניות שממלאת את היום לעיתים לא מפגישה את האדם עם בוראו.

האם לא כדאי לעצור לרגע ולשאול את עצמי, האם יש נוכחות בחיים שלי למציאות המוחלטת והבלעדית שהשם יתברך משגיח עלי בפרטות?

לא על כלל ישראל... אלא עלי, כבן יחיד ואהוב. האם ישנה הרגשה פשוטה שלהשם ית' אכפת ממני באופן אישי, הוא אוהב אותי, הוא רוצה בי, הוא בחר בי מתוך מיליארדי יצוריו, שאעבוד לפניו ואשרת לפניו בקודש?

ואם לא, אז למה אני לא מרגיש את זה? ואיך אפשר להשתלם במעלה הגדולה הזו?

ומה קורה, כשלא טוב לי, כשמר לי, האם אני מקווה אל השם ובוטח בו שהכל כאן לטובה, כציווי חכמינו ז"ל 'חייב אדם לברך על הרעה?' ובכלל, האם ברור לי כיצד אפשר לברך על 'רעה', והרי זה רע?

'אמונה' זה הבסיס לחיים הרוחניים, כי התכלית אינה 'לימוד תורה' וזהו, או 'יראת שמים' בלבד. אלא התכלית היא לשבור את המחיצות וה'העלם' שנוצר כאן בעולם הזה, ולהתקרב אל השם, לירא ממנו, לעשות את רצונו, לאהוב אותו, להישען עליו, וכמובן להדבק ולהתקדש בקדושתו ע"י לימוד התורה שהוא ה'כלי' המרכזי שהשם ית' נתן לנו להידבק בו

ישנה הרגשה שיש את 'החיים עצמם' כביכול, את הפרנסה, והבריאות, המשפחה וכו', ויש מסלול נוסף של חיים רוחניים, שאני יוצא מהמקום שלי אל מקום רוחני כתפילה או כלימוד או כעשיית מצוה, ולאחמ"כ אני שב וחוזר למקומי הגשמי עם כל המכלול, והתאוות, והרדידות מסביב וכו' וכו', ובמקומות האלו כביכול אין משמעות לנוכחות האמונה.

אבל האמת אינה כן, כיון ש'אמונה' עניינה להכניס ולהנכיח את השם בחיים האישיים ממש, בכל המאורעות הגשמיים והרוחניים כאחד, השם נמצא, קיים ומשגיח בכל פרט שעובר עלי בחיים, במתוק ובמר.

ויש בזה שני חלקים, חלק א' שיכלי, פשוט לברר בבהירות גמורה ש'מר' זה לא סתירה ל'טוב', וגם רופא לפעמים מכאיב אבל זה הכי טוב בשבילי, וגם כשאיני מבין ברפואה כלל, וכפי איך שנראה לי הוא רק מכאיב לי ללא שום תכלית ומטרה, אבל ברור לי בשכל שזה לא כך, ובוודאי הוא עושה לי את זה לתכלית הטוב.

כך גם אצל השם ית', לפעמים כואב מאוד, אבל יש לזה תכלית, כי הקב"ה טוב בתכלית, שלמות הטוב, וכל מעשיו ומאורעותיו עלי הם לטובה.

ולפעמים רואים בזמן מאוחר יותר מהי הטובה שצמחה מהכאב והקושי, ולפעמים גם זה לא, רק מכירים ויודעים ומאמינים שהכל ממש הכל-הוא לטובה.

[ופעמים רבות עצם הכניעה לפני השם, וקבלת היסורים ברכות ובאהבה מתוך הכרה שהכל ממנו ית', זה עצמו מרומם את האדם מאוד ומזכך אותו לחיות נכון יותר לפני השם ית' בעולמו – וזוהי ההטבה הניכרת יותר שביסורים]

והחלק השני הוא, 'אמון' (שאמונה נגזרת מלשון זו), אמון שהוא טוב ומיטיב לא רק בעצמותו, ולכלל העולם, או לכלל ישראל, אלא טוב ומיטיב לי, בצורה אישית, לא כפרט מתוך ישראל, אלא כבן יחיד האהוב לאביו.

העמדת הקומה הראשונה של האמונה בחיי האדם, הינה ע"י שאדם מבסס אצלו את שלושת יסודי האמונה המובאים ב'ספר העיקרים': מציאות השם, שכר ועונש, ותורה מן השמים, אך אחרי שהאדם מבסס אותם (מכח המסורת או השכל) שוב הדברים עומדים באמיתותם ומיושבים על הלב, ועיקר עבודת האדם שאיתה מתמודד האדם יום יום, היא 'להכניס את השם יתברך' לתוך החיים והמאורעות הפרטיים והכלליים שעוברים עליו.

ולכן כשיש לאדם חסרון בפרנסה, בבריאות, ושאר ייסורים, אומרים לו 'תתחזק באמונה', וכמובן שאין הכוונה לחיזוק במציאות השם ית' או בתורה מן השמים, אלא חיזוק בהשגחתו ית' הפרטית על כל אדם מישראל, ובכך שכל מה שקורה לאדם הוא בתכלית ההטבה.

ידועים דברי הרמב"ן 'ומן הנסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בנסים הנסתרים שהם יסוד התורה כלה, שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו שכלם נסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם'

'כל דברינו ומקרינו' היינו גם בימי האור שאנחנו מסוגלים להודות בשמחה ובאושר על כל מה שקורה, על כל השפע הגשמי והרוחני, על הזכות להיות חלק מהעם הנבחר, על כל נשימה ונשימה, על הילדים, על חיי משפחה טהורים וזכים, על בריאות, פרנסה וכו' וכו'.

וגם בימי החושך וההסתה, שלא הכל הולך כמו שרוצים או שהכל הולך לא כמו שרוצים, שאני מתכנן דבר אחד וקורים דברים אחרים, שיש לי קשיים בגוף ובנפש, גם זה בהשגחה פרטית.

צריך להיות ערוך ומוכן לכך גם מבחינה נפשית, כי מי שלא מכניס את השם ית' לתוך החיים, ולא חווה את המציאות האמיתית - שהוא ית' מנהל אותו כל רגע ממש וכל מאורע הוא ממנו בלבד (גם כשבעין בשר ודם, נראה שבני אדם אחרים עשו זאת) - קשה לו מאוד להיות רגוע ושמח, כי רוגע ושלוה באים כשהאדם לא מתנגד למציאות שעוברת עליו, השמחה והשקט באים לאדם רק כשהוא מוכן לראות נכוחה את כל מה שעובר עליו וקורה לו, להסכים שזו המציאות, ולא להתנגד אליה.

החיים הם כאן ועכשיו כל רגע ורגע, זה לא מחר, ולא בשבוע הבא, לא אחרי הנופש המיוחל, או אחרי החיזוק, אחרי המלחמה, אחרי החגים, אחרי ואחרי...

החיים הם המציאות הסובבת אותי כרגע בדיוק, במצבי המדויק, מבחינה גשמית פיזית, מבחינה ריגשית ונפשית, וכן, גם מבחינה רוחנית. לעמוד מול המקום המדויק שלי כרגע ולהסכים לראות אותו, לקבל ולהכיל אותו באהבה, 'באהבה' לא אומר שאני רציתי את הרגע או המאורע הזה, וגם לא אומר שאינני מאוכזב מהמצב, באהבה רק אומר שאין לי מבחינה ריגשית התנגדות למצב שלי.

מי שעובר לילה עם ילדים בוכים וחוסר שינה, לא אמור לצפות ליום זורח, מלא ריכוז ומיקוד, הוא רק אמור להבין שהמקום שלו כרגע זה חוסר ריכוז ועצבים רופפים, ולהסכים להיות במקום הזה, ולנהל את היום מתוך המקום הזה בדיוק, ולא מתוך המקום שרצה ותכנן להיות בו, עם סדר ובהירות אדירים בסוגיא, עם שלווה צחוק ורוגע עם הילדים.

להישען על השם ית', להבין שהוא מרכז החיים, ממנו נשימתי וכלל מצבי - זה יציאת מצרים ממש, יציאה מהגלות של אני ורצונותי ואין עוד, יציאה מהמיצרים של האנוכיות והאגו, ש'לי חיי והצלחותי ואני עשיתיני'.

להישען על השם זה לא אומר שאין לי אחריות על מה שביכולתי לעשות בתוך המצב שלי, זה רק אומר לקבל שזה באמת המצב שלי, כמו שהוא במציאות ממש, לא לגרע ממנו ולא להוסיף עליו.

'להיכנע למציאות' זה לא קל, כבר כשהיינו בני שנה רצינו 'לבד', לאכול לבד גם כשעל הדרך כל הבית מתלכלך, להתלבש לבד גם אם לבשתי הכל הפוך, העיקר שאני יראה לכולם שאני זה שמחזיק את המושכות של חיי בידיים, אני המוביל והמנווט המנהיג והמשפיע והאחראי

אבל זו הדרך היחידה להיגאל ולצאת מעבדות לחירות!!!

אבל, בכדי להכניס את השם לחיים הפרטיים צריך אמונה, צריך לתת אמון בד', 'לתת אמון' זה לא אומר שאין קושי, זה רק להבין שלמרות שקשה לי, ולפעמים מאוד, אבל הכל בא מ'המלך הטוב והמיטיב לכל שבכל יום ויום! הוא היטיב, הוא מיטיב, והוא יטיב לנו'.

לתת אמון ולהיכנע למציאות, זה לא שאני משתיק את הקולות שבתוכי, אלא זה מבט ריאלי על המקום שלי באנושות, אני ילוד אישה, נברא, ולא אמור ולא יכול להבין את דרכי ההשגחה האלוקית.

כי לאדם שאינו מאמין באמת קשה מאוד מאוד להסכים להרגיש ולהיות ב'חוסר אונים', כי מי ינהל את החיים אם לא הוא עצמו? וכש'עצמו' לא מצליח לנווט כמו שהוא רוצה אז הכל מתבלגן ויתבלגן, אין שליטה בכלום והכל נראה אבוד, ורק כשאדם זוכה להבין שלמרות שהוא מאוד רצה דבר מסויים, אבל כעת זה המקום להניח את הרצון בצד ולהתבטל מפני רצונו של הבורא יתברך – זה מצד אחד מטלטל את הנפש שחפצה בשליטה וביד על ההגה של החיים, אך מצד שני בזה הוא מוסר את האישיות לידי השם ית', וזה מרגיע ומבשר 'מי כאן בעל הבית'.

וכאן חשוב לשים לב לנקודה חשובה, 'מנוחת נפש הבוטח' לא תתכן במי שמכחיש את רצונותיו ותכניותיו, והיינו שמי שמראש לא רוצה כלום כי הכל ביד השם, אין כאן 'אישיות' שמתבטלת לרצונו של השם, אלא יש בזה שלילת אישיות ועזיבת חיות החיים, כי החיים והנפש מתבטאים ברצון (כמש"כ רש"י והרמב"ן עה"פ 'אם יש את נפשכם – רצונכם') ואם לאדם אין רצון, המנוע כבוי.

מנוחת נפש הבוטח זה מי שחי נושם ורוצה, ומצד שני כשקורה משהו שלא רצה, או משהו שנדמה כלא טוב בתכלית, הוא זוכה ומבטל את עצמו ורצונותיו מפני רצון מי שאמר והיה העולם.

אבל כל זה אפשרי, רק כשברור לי ש'ד' בצד שלי' ורוצה את הכי טוב עבורי, וכפי שאמר דוד המע"ה 'אם לא שיויתי ודוממתי נפשי כגמול עלי אמו', ההדממה של הנפש יכולה לבוא רק בשעה שאדם שם עצמו כמו 'גמול עלי אמו' שרגוע ובטוח שהוא בידיים של אוהבו המוחלט, ומי שיודע מה הכי טוב עבורו בחיים.

תכנתי סדר יום מפורט, מלא הספקים ולפתע התינוק והילדים צרחו בלילה אני קם מבולבל ועייף והכל משתבש, והניסיון ממרום הוא להבין שבדיוק זה המקום הנכון עבורי כרגע, הניסיון שלי הוא להרפות מהתוכנית שאני אישית תכנתי ולסמוך על השם, לקבל את עול מלכותו ואת הנהגתו עלי באהבה.

'באהבה' לא אומר שזה מה שרציתי, ממש לא, אני רציתי אחרת, היו לי תכניות. אבל אני מרפה ולא מתנגד להנהגת השם ית' עלי. זה המובן הפשוט של 'עול מלכות שמים' לקבל את המסלול החדש שהשם עדכן עבורי ולא להמשיך לחלום על המסלול המקורי שאני תכנתי.

גם אם הגעתי עד כאן והפנמתי את האמת הזו, ברור שאכשל ואחוש צורך בשליטה, אך עלי להפנים שגם זה מהשם! כי זה חלק מנסיבות החיים, שניתן לאדם בשר ודם יצור חמרי - 'עובי וגסות', שבצורה טבעית וללא עבודה הוא לא מסוגל להרגיש חסר אונים וחייב תמיד להיות בשליטה וזה בדיוק האתגר של החיים. זה המסלול של העבודה, לקלוט פעם אחת ש'הכל לפי התכנית של השם' ולהרגע. ולמחרת שוב להתרגז מהמציאות המאכזבת, ושוב להבין שהכל לפי התכנית, ויש מלך בעולם שהוא השולט והמנהיג לכל הברואים כולל אני וכל פרטי החיים שלי.

קבלת יסורים באהבה

איך אני אמור לקבל יסורים 'באהבה'? הרי אני מתייסר, קשה לי, כואב ומר לי, האם אני אמור לרצות שכך תשאר המציאות, ולאהוב את המצב הזה מאוד. איך אפשר הרי אני מתייסר?!

נתאר לעצמנו, אדם הסובל מכאבי שיניים נוראים, הוא הולך לרופא השיניים הקבוע שלו שאומר לו 'מצטער אך אינני יכול לעזור, לך לרופא פלזני הידוע אולי לו יהיה איך לסייע לך', מגיע החולה לרופא הדגול והוא בודק ביסודיות ואז אומר לפציינט הנכבד 'תשמע, עקרונית השיניים שלך במצב נורא ואתה צריך לעבור ניתוח להשתלת לסת, אבל יש אופציה מורכבת אחת שאני יכול לעשות שתמנע את הצורך בניתוח, אבל היא כרוכה בשני בעיות, הבעיה הראשונה היא שאת הטיפול העדין הזה אין אפשרות לבצע בהרדמה ולכן תצטרך לעבור אותו ללא כל הרדמה, והבעיה השנייה, שמחמת הכאבים הנוראים של הטיפול אתה עלול לזוז והכל עלול להשתבש, לכן עלי לשכור כמה גברתנים שיקשרו אותך למיטה, וישמרו בכל מהלך הטיפול שלא תזוז כלל וכל התענוג הזה יעלה \$ 20000, כמובן שהפציינט שמבין את מצבו אומר לרופא 'מתי הכי מהר שכבודו יכול לערוך את הטיפול?' ומנסה לשדלו להקדים את התור ככל האפשר, ולאחר הטיפול הוא מגיש לרופא מעטפה עם סכום הכסף, אליה מצורף שי נאה ומכתב נרגש ואומר לו 'הצלת אותי, איזה אדם מיוחד ורגיש אתה!'

והקושיא זועקת מאליה, הבן אדם קודח לך בתוך הפה, אחרי שקשר אותך למיטה שלא תוכל להתנגד ואתה לא רק משלם לו, אלא עוד מוסיף מתנה, עם מכתב מרגש ומודה לו בכל פה? זה לא כאב לך? הרי עד קצה העיר שמעו את הצרחות?

התשובה שלו תהיה ברורה, 'נכון סבלתי נוראות, הרגשתי שאינני יכול לסבול עוד, אבל הרופא הזה כל כך התמסר אלי וכל כך היה רגיש לכאב שלי, שעשה הכל, גם במחיר הקושי שלו לראות אותי כך, כדי להיטיב איתי ולרפא אותי'

יכול להיות בהחלט שמר וכואב לי נוראות, אבל זה הכי טוב בשבילי!

וגם להיפך, אני יודע ומרגיש בבהירות שהקושי והכאב הזה הם הדבר שהכי טוב בשבילי אבל זה שורף ומר לי נורא!

רק בצורה הזאת ניתן 'לקבל יסורים באהבה', מצד אחד להרגיש שיש כאן ייסורים, לא להתעלם מהקושי והכאב, ומצד שני, 'באהבה'. לקבל אותם מתוך אמון מלא במלך העולם, להבין ולקלוט שזה מאיתו יתברך, כל כאב מחושב בצורה מדוקדקת, והכל לטובה, וכפי שאומר הרמח"ל בדרך ד' "כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מיסרך". נמצא, **שהמשפט והדין עצמו ממקור האהבה הוא נובע, ואין מוסרו של הקדוש ברוך הוא מכת אויב ומתנקם, אלא מוסר אב הרוצה בטובת בנו.**

אוהב ימים? לראות טוב!

'אוהב ימים לראות טוב' - הגר"א דיסקין שליט"א באר את הפסוק ע"ד הדרש, שמי שרוצה לאהוב את ימיו, שיהיה לו סיפוק ותחושת שמחה וריצוי בחייו, זה רק על ידי שמתרגל 'לראות טוב'.

רוב אנשי העולם ממוקדים ב'רע'. גם אם זה נובע מתוך שהסקרנות נמשכת לחסר ולרוע ולקושי, ולא מתוך רוע, אבל סוף סוף זה הליוך המחשבה. כל עיתון חדשות נייעס וכו' ממוקדים בחסר.

וכך נוצרה חשיבה פשוטה וראשונית אצל אדם ממוצע בן זמנינו: מה חסר לי. מה אפשר עוד. איפה צריך לתקן.

וזה דבר חשוב ונצרך מאוד, כי בלי לראות מה חסר א"א להתקדם.

אבל הרבה יותר גרוע לא לראות מה שיש, כי אדם שממוקד ב'חסר', אזי למרות שהוא מושפע בכל טוב מאת השם, מקבל בכל יום חיים לו ולכל משפחתו, בריאות, פרנסה, נחת והצלחה, עדיין הוא ממוקד בזה שהראש קצת כאב אתמול, ואולי יכאב גם מח. ומזה שאין לו כסף לקנות את כל חלומותיו...

הקב"ה ברא שהנהגתו התמידית (המכונה 'טבע') זה שאמורים כביכול להיות בריאים ומסודרים בפרנסה וכו' וכו', וכשיש חולי ומחסור זה ה'חידוש' ולכן אדם מתפעל בדרך כלל מהחידוש יותר מהמהלך המסודר.

אבל האם שמים לב לזה עצמו, שהשם ית' משפיע שפע של הטבה בלי גבול, ותכלית בריאת העולם מצד השי"ת הוא בכדי 'להיטיב'?

כמה תופס מקום אצל האדם כל הטובות שהשם משפיע עליו בלי גבול ומידה? [והרי אנו מצפים מילדנו שישימו לב לכל השפע והטוב שמשפיעים עליהם, ולא אומרים להם הכל פשוט וברור וכך אמור להיות...]

ולכן תקנו לנו חז"ל המון ברכות על כל דבר שמקבלים, החל מראיה ושמיעה ועמידה והליכה, וכלה בכל הנאה שהאדם לוקח מהעולם כמו אכילה ושתיה וכדו', כדי שנפנים שאלו לא דברים המובנים מאליהם, אלא מתנות כל רגע ורגע מד' יתברך ועלינו להודות עליהם.

ואכן המציאות היא, ככל שיותר מחוברים ורואים את הטוב, כך מזדהים איתו ורוצים עוד טוב.

אך, אם לא נותנים למחשבות על הטוב מקום ונוכחות, והיינו שחושבים עליו, מתבוננים בו מרחיבים את מחשבות הלב על הטוב, כמעט שאין נפק"מ שהוא קיים במציאות. כי בפועל בשטח המעשי, ההרגשה תהיה גרועה וחסרה ולא טובה, וזה מחסר ברצון והחשק להתקדם.

וכך גם לגבי מחשבות האדם על עצמו, אדם שלא מעריך ומייקר את המעלות שבו, יהיה חסר חיות ולא יוכל להתקדם ולהתעלות.

וכדברי הסבא מסלבודקא (אור הצפון ח"א): "כל דרכי הנהגת החיים, בין החיים החומריים, בין החיים המוסריים, בין חיי הצבור בין חיי היחיד, הולכים ומתנהלים, עומדים ומתבססים, על פי מדת הכרת ערך עצמו. העני בדעת, בעניות דעתו, בהכרת עצמו, הרי הוא מזלזל בעצמו, ומזלזל בכל החיים כלם, עד כדי כך שהוא עלול ג"כ לפעמים להפקיר את עצמו לסכנות, בלי כל תשומת לב, גם על דבר הקל שבקלים; לא כן העשיר בדעתו, המכיר את עצמו, הרי הוא מיקר ומחבב את החיים, ובכל כחו הוא משתדל להתרומם בעצמו, ולרומם את כל החיים אתו. **כללו של דבר: ההכרה בערך עצמו, היא בחינת החיים, ומדת העלי' לכל האדם אשר על פני האדמה. ולכן העיקר הגדול מעיקרי חיינו הוא, להכיר ולדעת ערכו של האדם כפי שהעריכה אותו התורה, מפני שאך היא האמת לפי המציאות, ואך בהכירו את האמת הזאת, תתבסס העבודה אצלנו, ואך אז יהי' בידנו קנה המידה האמתי למוד על פי כל מעשינו ותנועותינו, בכל הנהגתנו הכללית והפרטית."**

אדם שרואה את ה'יש' הוא אדם חי, יש בו חשק ורצון להתקדם ולהשיג עוד, אך אדם שמתמקד בחסר הוא אדם שאינו חי, מכיוון שהוא חי כל הזמן בתחושה של 'עפר אני בחיי', בכל מקרה תמיד אשאר קטן ומסכן ותמיד חיי יהיו צולעים ותקועים ומה יועיל לי אם אתקדם במעט.

אך גרוע מזה הוא מי ששואף שאיפות לא ריאליות ולא מתאימות למצבו, ובמקום להנות ולשמוח ולהתמלא בהמון טובות שיש מסתכלים על עשירות או שמינית הכוס הריקה וממוקדים בה.

הוא צייר לעצמו 'פוסטר' של מוצלח, יפה, עשיר אבל עממי, גאון אבל לא מדי, ירא שמיים אבל לא צו"ל... חשוב אבל גם נחמד וכו', ועד שכל הפנטזיות הלא-ריאליות הללו לא מתממשות הוא מכריז 'וכל זה איננו שווה לי' ויוצא לנבצרות....

לכן כדאי מאד, לשבת כמה פעמים בשבוע ולחשוב, על הטובות שהשם משפיע עלי בכל עת, ובנוסף, את הטובות וההצלחות הקיימים בי כרגע, וגם את הטוב שיש בילדי, בסובבי, ובעולם כולו.

לחיות את הרגע

אחד מהדברים הכי מזיקים לאדם בהיותו אדם (עוד לפני רוחניות ועבודת השם) זה שהוא מחפש משהו אחר ממה שיש לו עכשיו.

הוא מחפש ורוצה זמן אחר. יותר מרגש. יותר טוב. יותר מלא.

הוא מחפש מקום אחר. יותר מוצלח, שונה מעכשיו ומאיר עוד יותר.

הוא מחפש דרגה אחרת. סביבה אחרת. ידידים וחברים אחרים.

ובמילים אחרות הוא מנסה להיות מישהו אחר ממי שהשם ית' רצה עבורו.

ולפני האבסורד של הדבר (שברוב מוחלט של הפעמים, במקום האחר לא יותר טוב, והם דמיונות ובריחה מהמציאות ואכמ"ל) צריך להפנים שאין אפשרות לאדם להתקדם באמת בלי שהוא מתחבר ומתמזג עם המציאות הנוכחית, א"א באמת להתקדם בכל תחום שהוא, כשהאדם מחפש דוקא מקום זמן אחר.

היכולת להתקדם ואפילו להשתנות (!) היא רק כשהאדם מכיר מסכים ומחובר לגמרי למקום שהוא נמצא בו כעת, כי כל זמן שהאדם מכחיש ומשקר את המקום, הזמן, הדרגה והסביבה שהוא נמצא בה כעת ומדמיין שהוא נמצא במקום אחר מעבר למה שהוא באמת אין לו אפשרות במציאות להתקדם.

רק כאשר הוא מחובר למקום האמיתי שלו, הוא יכול לקדם את עצמו למקום יותר גבוה ויותר נעלה.

אבל, הרי לימדו אותנו שכדאי תמיד לשאוף הכי גבוה?? כי מי שלא ישאף להיות גנרל גם חייל פשוט לא יהיה??

נכון לגמרי, שאיפות זה התעוררות פנימית לגדלות ולטוב, שאיפות זה להבעיר את הרצון הפנימי לגדלות אמיתית, כי כח הרצון הוא הכי הכי חזק שקיים באדם, כל החיים מונהגים ממנו, כל החשק המוטיבציה והחיבור והשמחה מגיעים כשאני מחובר לרצון שלי והולך איתו.

אך יש חילוק מהותי בין 'שאיפות' ובין 'ציפיות'.

'ציפיות' זה מה אני רוצה שיקרה עכשיו ממש, ו'שאיפות' זה הרחבת המושגים ליותר גדולים, לאיפה אני חולם ורוצה להגיע עם הכוחות שלי בעתיד, אך אם חייל ישאף להיות מיד מפקד זה ציפיה לא ריאלית, כי היום הוא עדיין חייל פשוט, ורק כשיבין שאכן כיום הוא חייל פשוט, ויבעיר בתוכו את שאיפותיו לגדול ולהתפתח מהמקום שלו ולהגיע בעתיד להיות מפקד, אז הוא בדרך הנכונה.

אך כשלא מסכימים למצבי הנוכחי, ובוודאי כאשר מערבבים את השאיפות והציפיות וכל מושג גדול או סיפור נכבד ששומעים מיד משייכים זאת אלי, לכאן, עכשיו ומיד, וממילא 'מבינים' כמה רחוקים מהאמת וכו', ונעשים מדוכדכים ועצבים על מקומי הנוכחי ודרגתי הנמוכה, ודברים כאלו רק מרחיקים את הלב מחשק ורצון בעבודת השם.

ניקח לדוגמא אדם שחסר לו הערכה עצמית והוא מחפש אותה מאחרים וכל הזמן מדומיין שהוא הנערץ בפי כל והמהולל, המוצלח והגדול וכו' וכו'.

נמצא שבמציאות האמיתית הוא בדרגה שלוש, ומדמיין את עצמו בדרגה שמונה (כדי להרגיש טוב עם עצמו) וחי כל הזמן בשקר ומאחורי מסיכה שמסתירה את זהותו האמיתית, וגרוע מזה, מכיוון שהוא עצמו לא מאמין לעצמו שהוא בדרגה תשע הוא מנסה כל הזמן להדביק את הפער בין מצבו הנוכחי שהוא בדרגה שלוש, לבין דמיונו שבדרגה שמונה, אך למרות שהוא מצפה לתוצאה של 'שמונה', בפועל הוא מקבל תוצאה של 'שלוש', מה שהופך את חייו לריצת אמוק מלאת אכזבות ויאוש.

הוא לא מוכן ולא מסכים להסתכל על המציאות כפי שהיא, שהוא אכן בדרגה שלוש, ולכן גם הכלים של דרגת שלוש לא מתמלאים, וקל וחומר שלא משתדרגים ומתגדלים.

הוא חי בשקר ומתרחק מעצמו כל הזמן, ואדם שרחוק מעצמו לא יכול להתקרב לכלום. מי שלא מוכן להיות מה שהוא בדיוק לא יכול להתקרב אל השם בצורה נכונה בריאה וישרה, כי הוא עובד לקרב אדם של 'דרגה שמונה' בזמן שהאדם הזה אינו הוא עצמו...

הוא לא יכול להתחבר לשום יצור בעולם, לשום תוכן בעולם, לעבודת מידות ישרה, לתורה הקדושה. כי הוא פשוט רחוק מעצמו, ובכך מתרחק מהכל.

ובכלל, אם אדם מרגיש תמיד 'לא בסדר' סביבתו הקרובה תסבול מכך, יתפתחו בו מידות רעות, קנאה שנאה תאוה וכבוד (כפי שכותב ר"י לוינשטיין ז"ל: "ראשית העבודה המוטלת עלינו להיות שבע רצון במצבנו ובמעמדנו הרוחניים, כאשר האדם שבע רצון אין לו מקום למידות רעות... כל בעלי המידות יסודם ומקורם בחוסר שביעות רצון... כל המידות מקורם ברגשות אשמה ואי שביעות רצון, ואזי דומה בעיניו שעל ידי התאוה והקנאה בזולתו ירגיע את נפשו המאוכזבת")

והעבודה על זה היא בשני מישורים שמשלימים ומוכרחים זה לזה. א', מבחינה נפשית. להסכים להיות מי שאני באמת. בדיוק. גם אם זה לא נעים שזו דרגתי, גם אם זה לא נוצץ בעיני הכל (ובעיני עצמי...), גם כשאני מאוד מאוכזב, ולא מרוצה להיות שם.

ב', באמונה ובטחון, בידיעה שכל מה שקורה לי זו לא תקלה ופשלה, אל זה גם הדבר הכי טוב שיכול להיות עבורי כרגע.

כשמבינים שרצון השם הינו שאעבוד לפניו מהמקום והדרגה שלי בדיוק, כי הוא יודע מי אני באמת ונתן לי תפקיד בדיוק כפי שהכלים והמצב הנוכחי מאפשרים – ניתן להרגע, ולהפנים שאין שום ענין לקפץ למקומות דמיוניים ועתידיים.

ולפעמים זה מצחיק לראות איך אדם רוצה לעבוד את השם לפי מה שהוא עצמו החליט. השם יתברך זימן לו יום קשה, עייף, מפרך, עם תקלות ובעיות. והוא עדיין לא מוותר לעבוד לפני השם בצורה אחרת.

מי עשה שהילד יצרח בלילה וכעת תקום עייף? השם יתברך! זאת אומרת שהשם רוצה שתעבוד לפניו כרגע מתוך עייפות וקושי. למה זה רצונו? אולי זה מסקרן, אבל אין אפשרות לדעת את זה [וזוה גם לא משנה לכל בר דעת שמבין שיש בעל לבירה, והוא מנהיג אותה בצורה הכי נכונה וטובה]

על כל פנים הבורא יתברך בירר לך יום קשה, זה האתגר שלך בחיים של הרגע והיום הזה, ואתה מנסה בכח לשנות?

תירגע. תבין את המקום שלך בעולם כיום הזה. יש לי גוף עייף וסחוט וראש לא מרוכז, ותעבור בהתאם לנתונים שלך כרגע, לעמול מתוך יותר רוגע, ללמוד נושאים קלים יותר וכו' {וכל אחד לפי עניינו וכוחו כמובן}

זוהי קבלת עול מלכות שמים, שאדם, למרות הקושי להיות מובל ומונהג ביד אחרים, מבטל את רצונו מפני רצון בוראו, ומוסר את הנהגת החיים לידיים של אב רחום ואוהב ומלך טוב ומיטיב, ומודה לד' גם על הקשיים והסבל.

הניסיונות בעקבתא דמשיחא

כותב ספר העיקרים [מאמר ד' פמ"ה]: "ודרך כריתת הברית לפי מה שנמצא בכתובים הוא שהיו חותכין בעל חי לשנים, והיו כורתי הברית עוברין בין בתריו, אמר הנביא העגל אשר כרתו לשנים ויעברו בין בתריו, וכן נמצא כשכרת השם עם אברהם ברית אמר לו קחה לי עגלה משלשת ועז משלשת ואיל משלש ויקח לו את כל אלה ויבחר אותם בתוך ביתן איש בתרו לקראת רעהו, ואמר אחר כך שראה אברהם במראה הנבואה כבוד השם עובר בין הבתרים לאות על כריתת הברית עם אברהם, אמר הכתוב והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה, ועל כן אמר בסמוך ביום ההוא כרת ה' את אברהם ברית לאמר וגו'.

והטעם לפעל הזה בכריתת הברית הוא שכריתת הברית הוא קשר קיים בין שני אנשים כורתי הברית כדי לקשור ולדבק האהבה ביניהם, עד שיהיו שניהם כאלו הם גוף אחד וישמור כל אחד מהם את חברו כשמירתו את עצמו, לפיכך היו כורתין בעל חי לשנים ועוברין בין הבתרים ההם, לאות כי כמו ששני הבתרים ההם היו גוף אחד בבעל חי ההוא בהיותו חי, והיה כל חלק מהם מרגיש בצער חברו, עד שכאשר היה מגיע חולי או נזק בחלק האחד היה חברו מרגיש בחולי או הנזק ההוא, ולא הפריד בין שני אלו החלקים רק המוות, כן שני האנשים כורתי הברית יהיו כגוף אחד בהיותם בחיים, ולא יפריד ביניהם רק המוות, ומזה יתחייב כי כאשר ירגיש האחד איזה נזק או צער בא על חברו בעל בריתו שיכניס עצמו בדוחק להצילו, כמו שיכניס עצמו בסכנה בעד עצמו, וכן שלא יכחיד ממנו דבר ממה שידע או ירגיש שחושבים להרע אליו או שחשבו עליו איזו מחשבה רעה, וכן יגלה לו סודותיו ומצפוני לבו כמו שיגלה אותם לעצמו, כי אין החבר זולת עצמו, וראוי לו שיאהב אותו כאהבתו לעצמו, וזהו שאמרה תורה ואהבת לרעך כמוך, כלומר כמו שאהבתך את עצמך אין בה זולתיות כך אהבתך את חברך לא תחשוב שהוא דבר זולתך, שהוא גדר האהבה הגמורה שיתאחד האוהב עם האהוב, ולזה תמצא כי אהבה בגימטרי"א עולה לאחד, כי אין האהוב זולת עצמו כלל, ולזה יבטח בו ויגלה אליו סודותיו כמו שמגלה אותם לעצמו, וזה כאשר יבטח באוהב שיהיה נאמן בבריתו, שאם לא כן אין ראוי לו לאדם לגלות סודותיו לכל אוהב, כי כאשר אין האהוב נאמן ובדוק לו אין ראוי לו לגלות אליו סודותיו, כי אולי יתהפך לאויב ויהיה זה לו לפוקה ולמכשול בהיות זולתו יודע סודותיו, ובפרט מי שיחשוב בו שהוא אוהב ואינו כן, לפי שאי אפשר לו להשמר ממנו."

יש מושג של 'חוזה והסכם' ויש מושג של 'ברית', חוזה היינו שכל אחד חושב על עצמו ודואג לעצמו ומנצל את השני לצרכים שלו, ואם במקרה האינטרסים העצמיים של שניהם באים על תיקונם בנושא המדובר, הם מחליטים להתקשר ביניהם ולקבל את המקסימום שאפשר לצורך עצמם. אין כאן אהבה ואחדות וחסור אלא נפרדות מתחילה ועד סוף.

משא"כ 'ברית' נובעת מאהבה ורצון לקשר בין השניים, אלא שידוע לשניהם שלא תמיד האהבה בוערת ופעמים אין כח ולא מרגישים את האהבה, ולכן רוצים להתחייב על הקשר ביניהם לתמיד שלא יפרד במשך הימים וכורתים 'ברית'.

ומכיוון שבינינו לבין ד' אין 'הסכם' אלא 'ברית', כי ד' לא מוכן לוותר עלינו ועל הקשר שלנו איתו בכל זמן ובכל מצב, לכן כשאנחנו מתרחקים ובוגדים בקשר, ד' קורא לנו 'שובו בנים שובבים' ואם אנחנו לא שומעים הוא צועק יותר בקול, ואם עדיין לא שומעים הוא נאלץ לצרוח, הוא לא מתכוון בשום אופן לוותר עלינו, כי אין לנו אב אחר ואין לו בנים אחרים!!

כשאדם חי והכל זורם על מי מנוחות, הוא שוכח את השם ית', ולכן השי"ת שולח יסורים, שישענו עליו ויבטחו ויכירו בו.

הגרי"א וינטרוב זצ"ל דקדק את לשון אדוננו דוד המע"ה בפרק 'השם רועי לא אחסר' שמתחילה מדבר הפסוק בלשון נסתר ובגוף שלישי 'בנאות דשא ירביצני, על מי מנוחות ינהלני' ולאחמ"כ מדבר בלשון נוכח 'גם כי אלך בגיא צלמות... כי אתה עמדי, שבטך ומשענתך' וכו', וביאר בזה שכשאדם חי בנאות דשא ובמי מנוחות הוא לא רואה את השם בצורה נוכחת, אך בגיא צלמות אדם מאבד את המשענת של הכח הגאון והעצמיות, ואז נשען על השם ית' ומרגיש אותו בצורה נוכחת וישירה ומבין ש'אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמיים'.

וכשם שאדם העומד באמצע החדר ורוצה להישען על הקיר, חייב להתקרב לפני כן אל הקיר כדי להישען עליו, כך כשמבינים שרק על ד' אנו יכולים להישען, וכדי להישען אנחנו חייבים להתקרב אליו, אנו מתקרבים אל ד' וחוזרים אליו!!!

עלינו לשנן ולהחדיר לעצמנו, שגם בדורנו החשוך, ד' לא עזב אותנו חלילה ולא מאס בנו, אלא הוא רק מסתיר את פניו, וכפי שאומר הגאון זי"ע על הפסוק 'משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים', שכשאדם מסתכל מהחלון הוא רואה את מי שברחוב ומי שברחוב רואה אותו, אך כשאדם מציץ מחרכי התריס, הוא רואה את מי שברחוב, אך מי שברחוב לא רואה אותו, כך, בדורות עברו ד' ראה אותנו ואנחנו כביכול ראינו אותו, אך בדורנו, אנחנו לא רואים את ד', אך הוא כל הזמן רואה אותנו ומשגיח עלינו, כי אהבתו אלינו היא אהבת עולם, שלא תיפסק ולא תיגמר לעולם, והוא רק מחכה שנשוב אליו.

ובלשונו הזה של רש"י (שה"ש א) 'ואומר אני, שראה שלמה ברוח הקודש שעתידין ישראל לגלות גולה אחר גולה, חורבן אחר חורבן, ולהתאונן בגלות זה על כבודם הראשון, ולזכור חיבה ראשונה אשר היו סגולה לו מכל העמים לאמר "אלכה ואשובה אל אישי הראשון כי טוב לי אז מעתה", ויזכרו את חסדיו ואת מעלם אשר מעלו, ואת הטובות אשר אמר לתת להם באחרית הימים. ויסד הספר הזה ברוח הקודש, בלשון אשה צרורה אלמנות חיות, משתוקקת על בעלה, מתרפקת על דודה, מזכרת אהבת נעוריה אליו, ומודה על פשעה. אף דודה, צר לו בצרתה, ומזכיר חסדי נעוריה ונוי יופיה וכשרון פעליה, בהם נקשר עימה באהבה עזה – להודיעה, כי לא מלבו ענה, ולא שילוחיה שילוחין, כי עוד היא אשתו והוא אישה, והוא עתיד לשוב אליה'

**יתן ד' ונזכה לראות במהרה באהבת ד' לעמו בגלוי,
בשוב ד' שבות עמו בגאולה הקרובה ובתחיית המתים
ברחמים רבים!**

